

[Valdemar Thomsen.]

Sluttelig sagde Ministeren om dette Spørgsmaal:

„Bankens Direktion“
— det falder for øvrigt sammen med det, Ministeren fremhævede nu —

„har, saaledes som det er dens Ret og dens Pligt, overvejet, hvad der taler for og imod, og er naaet til det Resultat, at en Diskontoforhøjelse var rigtig, og derefter har Banken, saaledes som det er sket, uden videre Vrøvl, iværksat Forhøjelsen.“

Disse Udtalelser er, synes det mig, i høj Grad kompromitterende for Ministeren i hans Egenskab af kgl. Bankkommissær; de er det under Hensyn til Ministerens Beføjelser efter Valutaloven, medmindre Ministeren vil hævde, at han ikke kender Loven vedrørende Danmarks Nationalbank og Bankens Reglement. Jeg ved for Resten ikke, om det vil gøre Stillingen bedre! Der eksisterer nemlig foruden de to Love, jeg har nævnt, et Reglement for Nationalbanken, et Reglement, som nøjagtigt siger, hvilken Kompetence, hvilke Rettigheder og Pligter Direktion, Bestyrelse og Repræsentantskab har, og sidst, men ikke mindst, er der Regler, som Handelsministeren eller rettere den kgl. Bankkommissær maa holde sig efterrettelig. Reglementet indeholder i alt 39 Paragraffer. Jeg vil kun nævne en enkelt, nemlig § 25, der specielt omhandler Fastsættelsen af Diskonto og Rente af Laan. I denne Paragraf hedder det bl. a. — jeg beder om Tilladelse til nogle faa Citater —:

„Naar Direktionen ønsker at foretage Forandringer i Diskontoen, skal den derom give Meddelelse til den kgl. Bankkommissær og Finansministeren, som er berettigede til personlig eller ved en delegeret at deltage i Forhandlingerne.“

Altsaa, naar Direktionen ønsker at foretage Forandringer i Diskontoen, forudsætter Reglementet, at der optages Forhandlinger med Finansministeren og den kgl. Bankkommissær, og først derefter træffes Beslutning. Det forstaar Handelsministeren aabenbart saadan, at Diskontoen fastsættes af Direktionen, der alene — det er Handelsministerens Udtryk —, før Ændringen sker, skal underrette Finansministeren og Handelsministeren. Han aner aabenbart slet ikke, at han selv som kgl. Bankkommissær skal eller bør deltage i Forhandlingen, men finder det tilstrækkeligt, at han, umiddelbart før Forhøjelsen finder Sted, underrettes om, at Banken uden videre Vrøvl, som Handelsministeren sagde forleden, forhøjer Dis-

kontoen. I sidste Stykke af § 25 i Bankens Reglement hedder det endvidere:

„Naar der er truffet Beslutning, gives Meddelelse straks til Formanden for Repræsentantskabet og for Bestyrelsen.“

Jeg beder Tingets Medlemmer bemærke, at der, naar Beslutning er taget, skal gives Meddelelse, ikke til den kgl. Bankkommissær og Finansministeren, som Ministeren hævdede i sin Tale forleden — for de skal selvfølgelig, det forudsættes, være med i Forhandlingen, og derfor skal Meddelelsen naturligvis ikke sendes til de to Herrer —, men kun til henholdsvis Formanden for Bestyrelsen og for Repræsentantskabet. Endskønt Ministeren personlig den 28. Maj d. A. i Medfør af Loven om Danmarks Nationalbank af 7. April har stadfæstet dette Reglement for Banken, kender han altsaa ikke Reglementets allervigtigste Bestemmelse. Som kgl. Bankkommissær har Ministeren som Repræsentant for Regering og Lovgivningsmagt en udstrakt Bemyndigelse til at gøre sig gældende i et for hele Befolkningen livsvigtigt Spørgsmaal. Nu afsløres det altsaa, at Handelsministeren overhovedet ikke aner, at han har en saadan Ret og en saadan parlamentarisk Pligt, som her er Tale om, og som angaar et ogsaa for Regeringen overmaade vigtigt principielt Spørgsmaal.

Ydermere maa man efter Ministerens Udtalelse gaa ud fra, at selv Nationalbankens Direktion heller ikke aner, at den har vigtige Pligter over for den ansvarlige Regering. Den disponerer, som om Nationalbanken endnu var et privat Aktieforetagende. Hvad Mening er der saa i Grunden i, at Staten først betaler Aktieejerne en ublu Pris, som det skete, og derefter lader dem skalte og valte efter Forgodtbefindende? Hvad Mening er der i, at Rigsdagen formedelst 24 000 Kr. i Løn til 8 Rigsdagsmænd skal være med i Repræsentantskabet, naar disse Repræsentanter holdes uden for saa vigtige Forhandlinger som dem, der her er Tale om? Den Ligeegyldighed og Uefterrettelighed, der her kommer for Dagen, er, forekommer det mig, intet mindre end en Skandale. Her aabner sig uanede Perspektiver, og man spørger uvilkaarlig sig selv: Hvor ender vi? For nylig har Landsretten konstateret, at Landbrugsministeren over for Tinget har afgivet en urigtig og misvisende Erklæring, og i dette Tilfælde viser Handelsministeren efter min Mening en grov Tilsidesættelse af sine Pligter. Er der da ingen Grænser for, hvad Folketinget, hvis ikke det skal tage Medansvar, kan finde sig i? Det er det